

Sygn. akt III USKP 22/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Leszek Bielecki

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Ł.

o zasiłek chorobowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 lutego 2021 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w R.

z dnia 20 września 2018 r., sygn. akt IV Ua (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z 20 września 2018 r. oddalił apelację
pозwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Ł. od wyroku Sądu
Rejonowego w R. z 26 marca 2018 r., który zmienił decyzję pozwanego z 29

września 2017 r. i przyznał wnioskodawczyni E. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 8 czerwca do 4 września 2014 r. oraz stwierdził brak obowiązku zwrotu zasiłku. Pozwany odmówił wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego wobec wykonywania pracy w okresie niezdolności u pracodawcy i zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Wskazał, że wnioskodawczyni przyznała na rozprawie w poprzedniej sprawie, że od maja 2014 r. do końca ciąży pracowała zdalnie podczas przebywania na zwolnieniu lekarskim i wykorzystywała zwolnienie lekarskie w sposób niezgodny z jego celem. W odwołaniu wnioskodawczyni podała, że udzielała pomocy koleżankom w pracy w czasie zwolnienia lekarskiego. Pomoc była incydentalna i nie wpłynęła na stan zdrowia. Mieszkając w O. nie miała dostępu do dokumentacji spółki i konta bankowego, nie wykonywała przelewów, jedynie podpowiadała pracownikom. Raz na jakiś czas logowała się do programu, sprawdzając uczciwość pracowników w kilku oddziałach spółki.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawczyni od 1 października 2011 r. do 31 grudnia 2016 r. był zatrudniona w P. sp. z o.o. w Ł. – przedsiębiorstwie zajmującym się handlem złomem. Była księgową a od 1 kwietnia 2014 r. pracowała na stanowisku specjalistki ds. księgowości i finansów. Zakres jej obowiązków był szeroki – dotyczył sporządzania deklaracji, kontroli nad oddziałami spółki, obsługi płatności. Poprzednio pracowała w innych spółkach powiązanych z P. sp. z o.o. Była w ciąży i od 6 maja 2014 r. nie była zdolna do pracy, musiała zaprzestać wykonywania obowiązków zawodowych przez długi czas. Z racji profilu działalności pracodawcy oraz zajmowanego stanowiska i zakresu obowiązków, wnioskodawczyni zobowiązała się dobrowolnie udzielać wsparcia zastępującym ją pracownikom podczas przebywania na zwolnieniu lekarskim. Ponadto zamierzała wrócić do pracy po urodzeniu dziecka, wobec tego starała się na bieżąco, w ramach pomocy koleżeńskiej, również podczas niezdolności do pracy, czuwać nad sprawami, które pozostawały w zakresie jej obowiązków. Czyniła to głównie zdalnie – telefonicznie oraz przez dostęp do programu komputerowego. Zdarzyło się, że przyjeżdżała do siedziby spółki w Ł. z miejsca zamieszkania w O., głównie przy okazji wizyt u lekarza, oraz w celu pomocy w skompletowaniu dokumentów niezbędnych do kontroli przeprowadzonej u pracodawcy. Pracodawca w okresie niezdolności do pracy nie wydawał jej poleceń ani nie wypłacał wynagrodzenia za

wykonane czynności. Sąd Rejonowy ocenił, że czynności wykonywane przez ubezpieczoną stanowiły jedynie pomoc koleżeńską – przysługę wyświadczaną innym pracownikom, wynikającą z poczucia odpowiedzialności za przedsiębiorstwo, z którym od lat była zawodowo związana. Sąd Rejonowy stwierdził, że argumentacja pozwanego jest niespójna. Nie wskazał jednoznacznie, czy zachowanie wnioskodawczynie nosiło znamiona pracy zarobkowej w okresie niezdolności do pracy, czy też wnioskodawczynie miała wykorzystywać zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego celem. Nie było podstaw, aby uznać, że wnioskodawczynie wykonywała pracę zarobkową w okresie niezdolności do pracy. Organ rentowy nie podołał ciężarowi dowodu w tym zakresie. Całą argumentację oparł na przyznaniu ubezpieczonej, iż zdarzało się, że bywała w siedzibie pracodawcy oraz świadczyła pomoc w bieżących sprawach związanych z zakresem jej obowiązków sędowanych na innych pracowników. Wnioskodawczynie nie otrzymywała za swoje czynności jakiegokolwiek wynagrodzenia, a wykonywała je wyłącznie z dobrej woli, na prośbę przełożonego lub współpracowników. Mając na względzie, że wnioskodawczynie posiadała szeroki zakres obowiązków, pełniąc niejako funkcję „prawej ręki” prezesa spółki, była bardzo zaangażowana w wykonywane obowiązki, a po porodzie zamierzała powrócić do pracy, nie jest niczym niezwykłym, że czuwała nad tym, co dzieje się w jej miejscu pracy, korzystając przy tym ze zwolnienia lekarskiego. Nie każdy przejaw aktywności wypełnia przesłanki z art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Nie obejmuje zachowań sporadycznych, incydentalnych, wymuszonych okolicznościami. Sytuacja taka wystąpiła w sprawie. Nie można też uznać, że wnioskodawczynie wykorzystywała zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego celem. Pozostawała w domu i miała zapewnioną opiekę. Ponadto brak jest przesłanek kwalifikujących pobrany zasiłek chorobowy jako świadczenia nienależenie pobrane. Utrzymywanie bieżącego kontaktu z pracodawcą było uzasadnione specyfiką pracy ubezpieczonej oraz okolicznościami sprawy. Pomoc wnioskodawczynie była niezbędna wobec braku innego doświadczonego pracownika księgowości oraz jej znajomości spraw spółki. W konkluzji Sąd przyjął, że w okresie pobierania zasiłku chorobowego, wnioskodawczynie nie realizowała osobiście obowiązków wynikających ze stosunku

pracy ani innego stosunku prawnego, z którym łączyłoby się uzyskiwanie wynagrodzenia. Zachowanie wnioskodawczynie można kwalifikować jedynie jako incydentalną pomoc koleżeńską uzasadnioną okolicznościami sprawy. Skoro nie stwierdzono okoliczności z art. 17 ustawy, to wypłacony zasiłek chorobowy nie jest świadczeniem podlegającym zwrotowi.

Pozwany w apelacji zarzucił brak wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie prawa materialnego.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu oddalenia apelacji stwierdził, iż żadna z podanych podstaw apelacji w sprawie nie zachodzi. Podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji. Organ rentowy nie wykazał, czy zarzuca wnioskodawczynie wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego niezgodnie z celem tego zwolnienia, czy też wykonywanie pracy zarobkowej na rzecz swojego pracodawcy i mimo wezwania przez Sąd nie zajął w tym zakresie stanowiska. Sąd pierwszej instancji trafnie przyjął, że wnioskodawczynie w okresie zwolnienia lekarskiego nie wykonywała pracy zarobkowej. Sam fakt przyjeżdżania do firmy, pomoc koleżankom w przygotowaniu dokumentów czy też śledzenie działalności firmy zdalnie, bez pobierania wynagrodzenia nie wyczerpuje przesłanki pracy zarobkowej. Dodatkowo organ rentowy nie wykazał też, by przez te czynności wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego przez wnioskodawczynię było niezgodne z celem tego zwolnienia. Jedynie wykonywanie czynności mogących przedłużyć okres niezdolności do pracy stanowi wykorzystywanie zwolnienia niezgodnie z jego celem. Pozwany wydał decyzję w oparciu o zeznania wnioskodawczynie w zupełnie innej sprawie, w której zeznania dotyczyły innych okoliczności, nie dokonując odrębnych ustaleń na gruncie art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie: I. przepisów postępowania: a) art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 477¹¹ § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i pominięcie okoliczności, że w niniejszym postępowaniu P. sp. z o.o. z siedzibą w Ł. posiada status zainteresowanego, który nie został powiadomiony o toczącym się postępowaniu i możliwości wstąpienia do postępowania w charakterze strony, co spowodowało, że nie mógł bronić swoich praw; b) art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie apelacji organu

rentowego pomimo jej zasadności, poprzez nieuchylenie wyroku Sądu Rejonowego w R. pomimo tego, że Sąd Rejonowy w R.: - nie odniósł się w uzasadnieniu do najistotniejszych argumentów organu rentowego, tj. zeznań wnioskodawczynie złożonych na rozprawie 13 czerwca 2016 r., złożonych przed Sądem Okręgowym w Ł. w sprawie o sygn. akt VIII U (...) (zapis na płycie CD) o wysokość podstawy wymiaru składek, w których wnioskodawczynie w sposób szczegółowy wyjaśniła, że wykonywała obowiązki służbowe, tj. pracę zarobkową w czasie zwolnienia lekarskiego, jak również wykorzystywała zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego celem, jak również bywała w pracy raz w tygodniu po to aby pracować do dnia porodu, - nie odniósł się w uzasadnieniu do zgromadzonych w postępowaniu dowodów mających istotne znaczenie w sprawie, tj. zeznań wnioskodawczynie złożonych przed Sądem Okręgowym w Ł. 13 czerwca 2016 r., sygn. akt VIII U (...) (zapis na płycie CD), z których wynika, że w spornym okresie wykonywała obowiązki pracownicze przebywając na zwolnieniu lekarskim, - nie odniósł się w uzasadnieniu do faktu, że wnioskodawczynie leczyła się w związku z ciążą w Ł., a zwykle korzysta się z pomocy lekarskiej w miejscu swego zamieszkania, a nie jedzie się do lekarza oddalonego o 280 km, - nie odniósł się w uzasadnieniu do zeznań wnioskodawczynie złożonych przed Sądem Okręgowym w Ł. 13 czerwca 2016 r. (zapis na płycie CD), z których wynika, że kontrole u płatnika wykonywane przez CBA, UKS i inne podmioty są bardzo częste i ww. kontrole P. sp. z o.o. w siedzibą w Ł. mają charakter stały i są zdarzeniami wyjątkowymi; II. przepisów prawa materialnego: a) art. 17 ust. 1 i art. 66 ustawy o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i ustalenie, że wykonywanie pracy przez wnioskodawczynię w okresie od 8 czerwca do 4 września 2014 r., gdy posiadała wystawione zaświadczenia o swojej niezdolności do pracy nie powoduje utraty prawa do zasiłku chorobowego i nie ma obowiązku jego zwrotu, pomimo wykonywania przez wnioskodawczynię pracy o charakterze zarobkowym ww. okresie, ewentualnie b) art. 17 ust. 1 i art. 66 ustawy o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i ustalenie, że wykonywanie pracy przez wnioskodawczynię w okresie od 8 czerwca do 4 września 2014 r. na

rzecz swojego pracodawcy, gdy posiadała zwolnienie lekarskie, stwierdzające, że jest niezdolna do pracy, którą właśnie ww. okresie wykonywała nie stanowi wykorzystywania zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem, a w konsekwencji nie prowadzi do jego utraty oraz powstania po stronie wnioskodawczynie obowiązku zwrotu ww. świadczenia, ewentualnie c) art. 17 ust. 1 i art. 66 ustawy zasiłkowej w zw. z art. 84 k.p. oraz art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i stwierdzenie, że wnioskodawczynie nie wykonywała pracy o charakterze zarobkowym, skoro wykonywała w spornym okresie zwykle obowiązki pracownicze i płatnik tą pracę przyjmował, a wnioskodawczynie nabyła prawo do wynagrodzenia, z którego nie mogła zrezygnować, a w konsekwencji uznanie, że wnioskodawczynie nie utraciła prawa do zasiłku i nie ma obowiązku jego zwrotu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na oczywistą jej zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz na istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polegające na odpowiedzi na następujące pytania: - czy w sytuacji, w której ubezpieczona nawet nieodpłatnie wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, co do której orzeczono niezdolność do pracy mamy do czynienia z zarobkowym charakterem wykonywanej pracy i obowiązkiem zwrotu świadczenia?; - czy w sytuacji, w której ubezpieczona wykonuje pracę na rzecz własnego pracodawcy, w okresie orzeczonej niezdolności do wykonywania czynności nabywa prawo do zasiłku chorobowego czy też nie, z uwagi na fakt, że prawo do tego zasiłku nigdy nie powstało, gdyż wnioskodawczynie nabyła w ww. okresie prawo do wynagrodzenia za pracę?; - czy w sytuacji, w której ubezpieczona wykonuje pracę na rzecz własnego pracodawcy, w okresie orzeczonej niezdolności do pracy mamy do czynienia z wykorzystywaniem zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi kasacyjnej uzasadniają uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

1. W pierwszej kolejności powinna zostać wyjaśniona kwestia udziału w sprawie pracodawcy ubezpieczonej jako zainteresowanego. Skarżący zarzuca, że powinien być zawiadomiony o sprawie przez Sąd oraz pouczony o możliwości wstąpienia do postępowania w charakterze zainteresowanego, zgodnie z art. 477¹¹ § 2 k.p.c., gdyż zaskarżona decyzja została przesłana również do płatnika (pracodawcy). Skarżący wskazuje na określoną interpretację art. 61 ustawy zasiłkowej i stwierdzenie, że nie podlegają rozliczeniu w deklaracji rozliczeniowej zasiłki wypłacane przez płatnika bezpodstawnie, co łączy z niemożnością zaliczenia ich w ciężar składek i powstaniem zadłużenia z tego tytułu.

Art. 477¹¹ § 2 k.p.c. nie egzemplifikuje przypadków, w których płatnik ma status zainteresowanego w sprawie, co potwierdza niemałe orzecznictwo, odnoszące się do różnych sytuacji. Pojęcie praw i obowiązków zainteresowanego podlega zatem wykładni na tle indywidualnej sprawy i dlatego podlega kwalifikacji w pierwszej kolejności przez sąd powszechny. To, że skarżący doręczył odpis decyzji płatnikowi i przyjął, że ma status zainteresowanego nie musi przesądzać nieważności postępowania sądowego. Idzie wszak o względną podstawę nieważności postępowania wynikającą z naruszenia praw zainteresowanego (art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 477¹¹ k.p.c.). Ciągłość postępowania od jego rozpoczęcia przez organ rentowy przemawia za zawiadomieniem pracodawcy jako zainteresowanego o postępowaniu sądowym, który może zdecydować o przystąpieniu do sprawy. Generalnie jest to ocena statusu strony (zainteresowanego), którą Sąd powszechny powinien samodzielnie przeprowadzić, czyli niezależnie od stanowiska organu rentowego.

Należy zwrócić uwagę na określoną praktykę, w której w sprawach o prawo do zasiłku chorobowego pracodawcy nie są wskazywani jako zainteresowani. Ocena może być inna, gdy idzie o zwrot zasiłku jako świadczenia nienależnie pobranego. Kwestia czy było to prawidłowe zależy od wykładni i stosowania art. 477¹¹ k.p.c. w indywidualnej sprawie, a ściślej o wpływie na prawa i obowiązki zatrudniającego pracodawcy. Uprawnione zatem jest ogólne wskazanie na orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmujące, że pracodawca nie jest zainteresowanym w rozumieniu art. 477¹¹ § 2 k.p.c. w sprawie z odwołania pracownika od decyzji organu rentowego odmawiającej mu zasiłku chorobowego

(postanowienie z 28 czerwca 2016 r., II UZ 17/16). Powiedziano też, że pracodawca nie jest zainteresowanym w rozumieniu art. 477¹¹ § 2 k.p.c. w sprawie o emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy (wyrok z 2 października 2008 r., I UK 79/08). Pracodawca może być stroną postępowania, na przykład, gdy wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie uprawnień pracownika do zasiłku chorobowego w czasie trwania zatrudnienia. Wówczas jest jednak „inną osobą, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja” (adresatem decyzji) i może wnieść odwołanie do sądu od decyzji, bowiem decyzja ustalająca uprawnienie pracownika do zasiłku chorobowego w czasie jego zatrudnienia u pracodawcy wypłacającego zasiłek, dotyczy nie tylko pracownika, ale także praw i obowiązków pracodawcy jako płatnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 1988 r., II URN 79/88,). Pracodawca jako płatnik składek jest zainteresowanym i powinien uczestniczyć tylko w takich sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które bezpośrednio rzutują na jego prawa i obowiązki.

2. Zasadne są dalsze zarzuty procesowe skargi, gdyż wskazane naruszenia mają wpływ na wynik sprawy. Czyli na stanowienie prawa materialnego, przy czym okoliczności sporne powinny być dostatecznie wyjaśnione do rozstrzygnięcia. Brak jest tego w sprawie.

Skarżący zasadnie zarzuca pominięcie materiału zebranego w sprawie sądowej zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z 6 marca 2017 r., VIII U (...). Jeżeli spór obejmowałby podstawę wymiaru składek (wysokość wynagrodzenia), to materiał sprawy może być istotny. Według zarzutu skargi kasacyjnej w poprzedniej sprawie Sąd Okręgowy ustalił zgodnie z zeznaniami, iż ubezpieczona pomimo przebywania na zwolnieniu lekarskim, wykonywała powierzone jej obowiązki pracownicze od maja 2014 r. do dnia porodu. Skarżący wskazuje na treść zeznań ubezpieczonej w tamtej sprawie na rozprawie 13 czerwca 2016 r., które wprost mają potwierdzać wykonywanie pracy w zatrudnieniu i przebywanie w Ł. a nie w O.

Skarżący nie bezpodstawnie wykazuje zatem dysonans między ustaleniami w obecnej sprawie a materiałem zebrany w poprzedniej sprawie, w szczególności z jej ustaleniami opartymi na zeznaniach ubezpieczonej co do wykonywania pracy na rzecz zatrudniającej spółki w okresie zwolnienia lekarskiego.

Wszak w obecnej sprawie Sąd ustalił, że ubezpieczona zobowiązała się do udzielania „wsparcia” zastępującym ją pracownikom podczas przebywania na zwolnieniu lekarskim. Ponadto starała się na bieżąco, w ramach pomocy koleżeńskiej, również podczas niezdolności do pracy, czuwać nad sprawami, które pozostawały w zakresie jej obowiązków (...).

3. Art. 17 ustawy zasiłkowej nie pozwala na wykonywanie pracy zarobkowej w okresie niezdolności do pracy. Orzecznictwo dotyczące wykonywania pracy zarobkowej jest bogate. Tytułem przykładu można przywołać jeden z ostatnich wyroków Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2019 r., II UK 521/17, nie tylko ze względu na tezę, że ubezpieczony, który w okresie orzeczonej niezdolności do pracy podpisuje faktury VAT, wykonuje pracę zarobkową i traci prawo do zasiłku chorobowego, ale także dlatego, iż zestawia szereg istotnych orzeczeń dotyczących wykładni art. 17 ustawy. Zasadnie zwrócono uwagę, że niezdolność do pracy w aspekcie zakazu pracy zarobkowej jest niestopniowalna i dlatego sankcja utraty prawa do zasiłku obejmuje wszystkie czynności, niezależnie od wymiaru świadczonej pracy. Za pracę uważa się prace w potocznym tego słowa znaczeniu, czyli nawet, gdy nie jest podejmowana „w celu zarobkowym”.

W obecnej sprawie nie można pominąć podstawowej wykładni, zgodnie z którą wykonywanie pracy zarobkowej, niezależnie od jej wpływu na stan zdrowia ubezpieczonego, stanowi samodzielną, negatywną przesłankę (podstawę) utraty prawa do zasiłku chorobowego. Przedmiotem ubezpieczenia chorobowego jest ryzyko braku zarobku wynikające z chorobowej niezdolności do pracy. Nadużywa zatem tego ubezpieczenia ten, kto korzysta z ubezpieczenia, a z drugiej strony wykonuje pracę zarobkową. Art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej nie dopuszcza gradacji w ocenie natężenia pracy zarobkowej w czasie niezdolności do pracy albo rozdzielenia pracy zarobkowej od innych czynności o formalnym tylko charakterze, które nie byłyby pracą zarobkową.

W orzecznictwie nie uznano za pracę zarobkową tylko wyjątkowych czynności o charakterze ubocznym do prowadzonej działalności. Jednak nawet wówczas dla zachowania prawa do zasiłku chorobowego wymagano zaniechania prowadzenia działalności gospodarczej albo pracy przez ubezpieczonych.

Praca zarobkowa w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy nie musi być wykonywana w pełnym wymiarze. Pozytywna kwalifikacja pracy zarobkowej w czasie niezdolności do pracy nie jest też zależna od faktycznego osiągnięcia zarobku, gdyż wynika z samego podjęcia działań stanowiących realizację obowiązków pracowniczych.

Wykonywanie pracy zarobkowej niezależnie od jej wpływu na stan zdrowia stanowi samodzielną negatywną przesłankę prawa do zasiłku. Interpretacja art. 17 ust. 1 ustawy wypływa z konieczności ścisłego stosowania przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, w którym przeważa - z uwagi na bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych - formalistyczne ujęcie uprawnień ubezpieczonych.

Dwie sytuacje (przesłanki) utraty prawa do zasiłku chorobowego z art. 17 ust. 1 ustawy mają charakter niezależny (odrębny). Wystarczy więc, że w czasie orzeczonej niezdolności do pracy ubezpieczony wykonuje „pracę zarobkową” i nie jest niezbędne badanie czy była ona niezgodna z celem zwolnienia lekarskiego. Wykonywanie pracy zarobkowej niezależnie od jej wpływu na stan zdrowia stanowi samodzielną negatywną przesłankę prawa do zasiłku.

Pod pojęciem pracy „zarobkowej” nie należy rozumieć wyłącznie czynności, które przynoszą ubezpieczonemu bezpośrednią korzyść majątkową w postaci środków pieniężnych otrzymywanych wprost za wykonanie tych czynności (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 października 2008 r., II UK 26/08; z 6 lutego 2008 r., II UK 10/07; z 8 listopada 2017 r., III UK 251/16).

4. Błędna wykładnia prawa materialnego i brak dostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych zdecydowały o uchyleniu zaskarżonego wyroku.

Skargi kasacyjnej nie rozpoznano na rozprawie, gdyż nie uzasadniał tego wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania. Przedstawione w skardze kasacyjnej istotne zagadnienia prawne nie miały takiej rangi, bowiem sformułowane w nich kwestie nie wykraczały poza zwykłą wykładnię prawa (art. 398¹¹ § 1 k.p.c.)

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).

